sai boiatatud, oli weel õigel ajal saanud peatada. Aga asjata otsiti ja büüti teewahti, kes patroni oli pannud, kuni teda wiimaks teeääresť kraawist minestuses leiti.

Ta oli mitu nädalat haigete-majas raske haiguse käes maas, siis kui terwis jälle käes, tuli ta tagasi oma wahimajakesse selle südant kosutawa teadmisega, et ta oma kohust oli täitnud.

Naudtee walitsuse poolest anti temale tasumist nii hoolsa kohusetäitmise eest ja warsi sai ta auumärgu oma truu teenistuse pärast. Tema naene oli omast hirmumisest ka jälle toibunud ja nüüd elawad nad jälle nagu ennegi ise eneses ärasalgamisega, rahulise meelega ja truu kohusetäitmise hoolega omas üksikus wahimajakeses.

Lühike elulugu.

Graf Fedor Rostopshin, kes Moskwa linna põlema laskis panna sel ajal kui Bonaparte Napoleon 1812 Moskwasse tuli, on oma eluloo nii lühidelt ja tuumakalt kirja pannud, et keegi teine seda lühemalt ja paremini enam tehtud ei saa. See elulugu on järgmine:

Esimene peatükk: Minu sündimine. Aastal 1763 märtsikun 23. päewal tulin ma pimedusest selle maailma walgusesse. Mind mõõdeti, kaaluti ja risiti. Ma sündisin ilmale, ilma et teada oleks olnud, mis terwis. Ja minu wanemad tänasiwad Jumalat, ilma et teadsiwad, mis eest. — Teine peatükk: Minu kaswatamine. Mulle õpetati kõiki seltsi asjade ja iga seltsi keelte tundmist. Mõni pidas mind õpetatud meheks, mõni narriks. Minu pea oli üks korratu raamatukogu, mille tarwis mul ise wõti mitte ikka käe pärast ei olnud. — Kolmas peatükk: Minu hädakannatamised. Esite piinasiwad mind minu õpetajad, siis minu kingsepad, kes mulle saapaid tegiwad, mis mulle mitte parajad ei olnud. Pealeselle waewasiwad mind naesterahwad, auuahnus, jookseja haigus ja minu mälestused. — Neljas peatükk: Puudused. Kolme suurt inimlikku ihalust: wargust, priiskamist ja ubkust olen ma ainult teiste juttu järele tunnud ja seega on need mul ikka puudunud. — Wiies peatükk: Jseseguised eluia osad. Kolmekümnemal eluaastal olen ma tantsule, neljakümnemal armastusele, wiiekümnemal awalikule arwamisele selga pöörnud. Kuuekümnemal aastal olen ma mõtlemise seisma jätnud ja seega on minust tark, ehk mis üks ja seesama, eneseарmastaja saanud. — Kuues peatükk: Minu elukombe pilt. Ma olin kangekaelne kui hobueesel, tujukas kui ellitatud tütarlaps, röömsameeleline kui lapsuke, laisk kui laiskelajas, tegew kui Bonaparte, ja seda kõik nii kui juhtus. — Seitsmes peatükk: See mis ma olin ja see mis ma oleksin wõinud olla. Ma ei olnud sõbruse ja usalduse wastu mitte tuim; ja kui ma kuldsel ajal oleksin ilmale tulnud, siis oleks minust ehk läbi ja läbi hea inimene saanud. — Kaheksas peatükk: Uusad põhjused. Jialgi ei ole ma ühe paaribeitmise juures oma nõuuga wahel olnud; iialgi ei ole ma kellelegi ühi kokka ega arsti soowitanud, sedamööda ei kellegi elu kallale tikkunud. — Ühheksas peatükk: Mis ma armsals pidasin. Ma armastasin weikseid seltskondasid ja läksin heameelega metsa jalutama. Ma olen ikka ilma tahtmata suur päikese austaja olnud, ja tema loojaminek on mind ikka wäga kurwaks teinud. Wärwidest armastasin ma sinist wärwi, söökidest elajaliha, jookidest wärsket wett ja näitemängudest lusti- ja nalja-mängu. Meeste- ja naesterahwa nägudest oliwad mulle meelt mööda labke olekuga waimukad näud. Küürakad inimesed, olgu meeste- ehk naesterahwad, oliwad minu meelest iseäranis kenad, mispärast, selleşt ei ole ma iialgi aru saanud. — Kümnes peatükk: Mis mulle wastu meelt oli. Wastu meelt on mulle ikka olnud narrid, wedelejad ja kawalaste sobitajad naesterahwad; wastumeelt kõik, mis edewa loomuswastalise olekuga. Ma tundsin meelehaledust meestest ja naestest, kes oma palet wärwidega kaunistasiwad, põlastuse tundmust sünnitasiwad rotid, liköori napsid, üleilmliste asjade uurimine ja jälestust wihased elajad ja kohtu tallitus. — Wiimne peatükk: Ma ootan surma ilma hirmuta ja